

De twaalf predikten het kruis niet

Uit 1 Korintiërs 15:1-4 blijkt duidelijk dat het evangelie voor onze redding de dood, begrafenis en opstanding van Jezus, als betaling voor onze zonden, omvat. Deze simpele waarheid is de hoeksteen van het Christendom. Maar nergens in Mattheüs, Markus, Lukas of Johannes begrepen de Twaalf Apostelen de prediking van het kruis. Hieronder staan de verzen die bewijzen dat de Twaalf onwetend waren over de prediking van het kruis voor redding.

Onwetend over de dood, begrafenis en opstanding van Jezus

1. Mattheüs 16:21-22 – Jezus begon hen voor het eerst over zijn dood te vertellen en toch probeerde Petrus dit te voorkomen.
2. Markus 8:31-32 – Nog een verslag van Petrus die de Heer berispt omdat hij over zijn dood sprak.
3. Markus 9:31-32 - Na het horen van de dood en opstanding van Jezus "begrepen de discipelen het niet en waren bang om het Hem te vragen".
4. Lukas 9:44-45 – “Maar zij begrepen dit woord niet, en het was voor hen verborgen, dat zij het niet begrepen; en zij vreesden hem naar dat woord te vragen”.
5. Lukas 18:31-34 - "En zij begrepen niets van deze dingen; en dit woord was voor hen verborgen, en zij wisten niet wat er werd gezegd”.
6. Johannes 2:21-22 – Ze begrepen de opstanding pas nadat deze had plaatsgevonden.

Ongeloof in de opstanding

7. Markus 16:5-14 – De vrouwen waren bang toen ze het graf leeg aantroffen. De discipelen geloofden niet nadat twee getuigen van de opstanding hadden getuigd.
8. Lukas 24:1-4 – De vrouwen waren verbijsterd over wat er met Jezus was gebeurd.
9. Lukas 24:8-12 – De verhalen over de “verdwijning” van Jezus waren ijdele verhalen. Petrus vroeg zich af wat er was gebeurd.
10. Johannes 20:2 – Maria Magdalena dacht dat iemand Jezus had gestolen nadat hij was opgestaan.
11. Johannes 20:7-9 – Nadat de discipelen het lege graf hadden gezien, geloofden ze dat iemand Jezus had gestolen. Ze wisten nog niets van de opstanding.

Ze begrepen het kruis voor redding niet

12. Johannes 20:21-23 – Zelfs na de opstanding begrepen de discipelen niet wat dat tot stand bracht. Hier krijgen ze de bevoegdheid om zonden te vergeven.
13. Handelingen 3:14-15 – De kruisiging werd met Pinksteren aan Israël gepresenteerd als een aanklacht wegens moord. De opstanding als waarschuwing dat hij zou terugkeren om wraak te nemen.
14. Handelingen 5:28 – In plaats van dat het bloed een betaling voor zonden was, werd het gepresenteerd als het bewijs aan schuldige moordenaars.

15. Handelingen 7:52 – Stefanus beschuldigt de heersers van verraad en moord op de Rechtvaardige.

16. Handelingen 10:39 – Volgens het evangelie van Paulus stierf Christus vrijwillig in de plaats van zondaars. Volgens Petrus stierf hij omdat hij door bepaalde Joden was gedood. Zou het kunnen dat Petrus de verborgenheid van het kruis nog niet begrijpt?

Conclusies:

Deze lijst bewijst niet dat de Twaalf ongehoorzaam waren aan het evangelie dat hun werd aangeboden. Integendeel, zij waren enkele van de eerste gelovigen in **het evangelie van het koninkrijk**. Zij behoorden tot het getrouwe overblijfsel van Israël dat erop vertrouwde dat Jezus de Zoon van God en de beloofde Messias was.

Deze verzen laten echter zien dat het evangelie dat zij kenden en vertrouwden niet de prediking van het kruis was die Paulus leerde. Terwijl ze Jezus Christus kenden als Messias voor Israël, zou Paulus later Jezus Christus aan het kruis leren als betaling voor zonden aan de Heidenen.

De prediking van het kruis werd eerst voor redding/behoudenis aangeboden door de apostel Paulus toen de Heer de betekenis van de dood, begraving en opstanding openbaarde. De twaalf apostelen waren onwetend van deze boodschap.